

EGYETÉRTÉS

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 55-88.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 51-66.

Mai számunk főbb közleményei: Veszélyek. Választási mozgalmak. A király Prágában.

foglalt újítások tényleg csak újabb zavarokat okozhatnak. A javaslat parlamenti tárgyalása tehát kiváló gondosságot igényel.

A hőmérsékleti függetlenségi és 48-as part mai napon tartott szervező gyűléséből, melyen dr. Endrey Gyula

Delután egy órákor elhagyta a királyi palotát, hogy megrögzött az utolsó látogatások.

melynek folyamán a király ismétellen kifejezte a restorálással megbízott bizottság előtt elismerését és köszönetét.

Budapest, június 17.

A képviselőház ma kezdte meg a közgazgatás egyszerűsítéséről szóló törvényjavaslat tárgyalását.

A közgazgatás egyszerűsítése kétségtelenül szükséges. Ezzel tisztában van mindenki, a kinek közgazgatási ügyekben valamelyes dolga akad a hatóságokkal.

Ha csak arról lenne szó, hogy a törvényhozás fogadjon el egy reformot, mely a közgazgatási eljárást tényleg egyszerűsíti, a képviselőháznak igen könnyű lenne a feladata.

A magyarországi községi és körjegyző egyesületének választmányja csak a minap foglalkozott ezzel a javaslattal, s egyhangúlag mondott keményen elítélő véleményt a munkalatról.

Választási mozgalmak. A hőmérsékleti függetlenségi és 48-as part vasárnap tartotta meg őriási érdeklődés mellett újiszervező gyűlését.

A nagy lelkesedéssel megkezdett választások után először Hészó Pál került előnké, majd Kovács József partelők emelkedett fel szószára.

Dr. Endrey Gyula aittal fel ezek után s miután a perczekig tartó előzárás beállapult, szíves és melegen hangon mondtott köszönetet az elbíróknak.

Viharos, felkesztés kísérte ezt a szép beszédet s azután, mielőtt a gyűlést az elnök bezárta volna,

Felkérjük vidéki tudósainkat a lapunk társulatát: szíveskedjenek az Egyetértés szerkesztőségét minden választási készülődésről, mozgalomról, jelölésről távirattal vagy levélben értesíteni.

UJDONSÁGOK. Tisztelettel feltérjük azokat a t. előfizetőinket, a kiknek előfizetése június 15-én lejárt.

Előfizetési árak: Egész évre 40 k. - f. Negyedévre 10 " " Egy hónapra 3 " 60 "

Különbő figyelembe ajánljuk, hogy hazánk legzsebb és legértelmesebb divatlapjának: a "Divatszalon"-nak kiadóhivatallal kötött szerződésének értelmében előfizetők a lapot kedvezményes áron: egész évre 8 koronáért, fél-évre 4 koronáért, negyedévre 2 koronáért rendelhetik meg.

A király Prágában. Tavirati tudósítások.

Prága, június 16. Három óra felé 6 félsege kísérte el, melyben ott voltak Körber, Hartel és Kozák miniszterek és a tartományi főmármis, udvari külvonattal Karlstein állomásra érkezett, hol a község notabiltásai fogadták és a lakosság lelkesülten üdvözölte.

Óróműre szolgát, hogy oly intézetbe jöhettek, a mely azt a feladatot tűzte maga elé, hogy keresztrefelvetésen válogasson hajlékot nyújtó, szerzeteses apokai és csöndes otthon ad nekik, a melyben testi foglalkozások hatványai könnyebben elvessék.

Három óra felé 6 félsege kísérte el, melyben ott voltak Körber, Hartel és Kozák miniszterek és a tartományi főmármis, udvari külvonattal Karlstein állomásra érkezett, hol a község notabiltásai fogadták és a lakosság lelkesülten üdvözölte.

Prága, június 16. Három óra felé 6 félsege kísérte el, melyben ott voltak Körber, Hartel és Kozák miniszterek és a tartományi főmármis, udvari külvonattal Karlstein állomásra érkezett, hol a község notabiltásai fogadták és a lakosság lelkesülten üdvözölte.

Prága, június 16. Három óra felé 6 félsege kísérte el, melyben ott voltak Körber, Hartel és Kozák miniszterek és a tartományi főmármis, udvari külvonattal Karlstein állomásra érkezett, hol a község notabiltásai fogadták és a lakosság lelkesülten üdvözölte.

Prága, június 16. Három óra felé 6 félsege kísérte el, melyben ott voltak Körber, Hartel és Kozák miniszterek és a tartományi főmármis, udvari külvonattal Karlstein állomásra érkezett, hol a község notabiltásai fogadták és a lakosság lelkesülten üdvözölte.

Prága, június 16. Három óra felé 6 félsege kísérte el, melyben ott voltak Körber, Hartel és Kozák miniszterek és a tartományi főmármis, udvari külvonattal Karlstein állomásra érkezett, hol a község notabiltásai fogadták és a lakosság lelkesülten üdvözölte.

Két levél.

— Irta: Richard O'Monroy. —

A táborban Parabére már felült a lovára, hogy a gyakorlatra menjen, mikor a napos altiszt hozzálépett és így szólt:

— Kapitány ur, itt vannak az újságjaid, azonfelül két levél.

A két levél közül az egyik Suzanne-tól jött. Móta Parabére a táborban volt, Suzanne mindennap küldött neki Párisból pár gyöngéd szót.

A kapitány rögtön megismerte az ő gyöngyszöveget papírosát, csak aig olvasható sarkalábja. De kitől jöhetett a másik levél?

A borítékon óriási R. D. monogram, zárt korona, elegáns angolos írás és ordögösen bódító illat.

Mi több, a levél a lakúra, a Champs-Élysées-kre volt címezve, nem pedig a táborba, a mi az író tájékoztatására valott. Parabére szerette volna legalább az aláírást elolvasni, de az ezred éppen kivonulófélben volt és gyűléseztől futtak.

Parabére zsebébe dugta a leveleket és a századához nyargalt. Megelégedéssel látta, hogy senki se hiányzik és sietve nyargalt tovább bejelenteni ezt a jó hírt az őrnagyoknak.

Szerencsétlenségére az őrnagy lóháton az ezredes mellett állt, a ki — fenyegető jel — szétterítve tartotta kezében a térképet.

— Igen, uraim — mondta az ezredes — a három első századunk földterít szolgálót fog végezni. Reims ellen megyünk. Az ellenséget egy gyalogezred és egy tüzérezred képezi, a kik ebből a városból jönnek ki. Egyáltalában nem tudjuk, mely utakon közeledik az ellenség; feladatunk öt feltáraztatni.

Minden más körülmények között az efajta csatározás rendkívül érdekelte volna a katonáskodásért elő-haló Parabéret. Gépszerűen széthajította ő is a saját térképét, miáltal az ezredes magyarázta, hogy mely irányokban kell mindenkiféle órkódni; de a kapitány esse máshol járt, a levélre gondolt. R. D. R. D. ? . . . Senkit sem ismert, a kinek ezekkel a betűkkel kezdődött a neve.

— A mi őnt illeti, Parabére — szólt az ezredes — ön a századával tartalékokat fog képezni és Beaumont-sur-Vesles faluban marad, látja itt, pár kilométernyire Sillerytől.

— Igenis ezredes ur — felelte Parabére — a ki éppen semmit se látott.

— Oda megrögzött, önnek igen fontos szerep jut. Lehetőség, hogy az ellenség a csatárna bal partjának hosszán akar előre lopózni. Ha ez a mozdulat sikerülne, mi meg önünk kerülve, a gyalogság szabadon talán az utat és tervünk megfusulna. Míg egy jó oldaltámadással . . . Látja, milyen kiünöngön lesz elhelyezkedve Beaumontban az oldaltámadásra?

— Annyi bizonyos, hogy a helyzet pompás — választotta vaktában Parabére, csak éppen hogy mondjon valamit.

— Nos hát uraim, menjenek a századaikhoz, alakítsanak szőrt oszlopot és induljanak.

Parabére örömmel tért vissza az embereikhez: ő tartalékok képezett, következőleg egészen jó alkalmat nyújtott nyugodtan elolvasni a levelet.

Vezényelt: "Jobbra, oszlopban!" Azután menetelés közben elővette zsebéből a két levelet és habozás nélkül az ismeretlen írásnak adta az elsőjét.

Fölszakította a borítékot és ezt olvasta: "Nem tudnám jobban felhasználni a szabad hetemet, mintha fölállanok önnek, hogy töltsük el együtt. Szabad ön és átengedhetem magát a négyesvezéreké idezés édesdeszéknek? Ebben az esetben választáson nekem poste-restante a Madeleine térre és én majd tudatom önnek, hol van a kellemes fészék, melyet egy barátónknak bocsát rendelkezésünkre.

Kedden elmegyek a postára, megnezem, ha van-e levél erre a címre: R. D. asszony-nak 9993.

Addig is legkedvesebb gondolataim szállnak önhez.

R. D."

— A lehető legjobbkor jön! — gondolta Parabére. — Éppen holnap megyek nyolc nap szabadságra. De ki az ordög lehet ez? Valami bájos kicsike. Vagy tisztességesszony? Tudom, ugyan, hogy a zárt korona semmitse bizonyít, mégis az egy heti szabadság, a kellemes fészék, melyet egy barátónknak enged át . . . Talán valami várurno, a ki ennikozik, miáltal a férje vadászaton van.

Es végig vonultatta gondolataiban egész sorozatát barátónknak a kik voltak, vannak és . . . lesznek. Hosszú lista. De egyik se kezdődött a neve R. D. betűkkel.

— Kapitányom, ügyetresen írtak és az oszlop már messze van — figyelmeztette a fiatal Larmejane főhadnagy.

— Ugetni, előre! — vezényelte Parabére, egy pillanatra visszatérítve a valóságba. Rövidebbre fogta a kantászatát és csak ekkor vette észre, hogy még másik levél is van a kezében. Szegény Suzanne, egy perczre elfelejtette! A levél pedig, mintha lelkiifurdalásokat akarna ébreszteni, gyöngédebb volt, mint bármikor:

— Ugy-e Maxenceom, előz hozzá a napokban? Mikor te nem vagy itt, oly igen komor és szomorú nekem az élet. E perczben is nem tudom, mi mindent odaadnék, ha megcsókoltatnának és szinte sírok, a miért nem tehetem, képzeld csak tegnapi delután alig küzdhettem le vágyamat, hogy fölüljek a fél órai vonatra és éjfélok megrögzött, fölkeltek a sátrában Mulhatatlanul megestegem, ha nem félek, hogy t-heredre leszek. Talán megis van tiltva, néket elfogadni a táborban; ott is a

jelszó mint "A kis herceg"-ben: Nem kell asszony! Nem kell asszony!

Mikor egyedül vagyok, szomorú a gondolataim. Neked olyan sok kedvesem volt és oly igen nehéz megbízni benned. Én, én egészen, szívvel-lellekkel nekéd adtam magamát és nem is szándékozom magamat visszavenni, elhiheted! De osztatlanul az enyémek akarak. Mekkora helyet is foglaltál el te már életemben! Kedves szép kapitányom, azt hiszem, én nagyon szerelmes vagyok magába.

Suzanne"

"U. I. Táviratozd meg a jöveteledet. Elédbe megkérlek a pályaudvarra."

— Milyen jó lány ez a Suzanne! — mondta magában Parabére, egy perczre elérzékenyülten.

De gondolta csakhamar visszatért az ismeretlenre. Gyors ígérésében a mezők az át, továbbra is a kérdéses sokaságát intézte magához, a nélkül, hogy megalátna a rejtelmy kulcsát. Szinte rögzésmévé ajult el nála.

— Larmejane! — szólt hirtelen a főhadnaghoz, a ki halgatagyon ügetett mellette, tiszteletben tartotta a fölébvalója elmékedéseit.

— Parancsolj kapitányom? — kérdezte a főhadnagy, abban a hitben, hogy valami szolgáló megbízást fog kapni.

— Mondj nekem D. betűvel kezdődő neveket.

— D-vel kezdődőket? — ejtette Larmejane némi csodálkozással, — jó lesz talán . . . Dóra? Desirée? Dorine? —

— Nem, talaj valami más.

— Patvarba, a betű elég közönséges. Mondjuk lát Dorothée.

— Larmejane, talán sátl a te eszed! Hát hívna valakit Dorothéának?

A csend újra helyreállt, nem zavarta meg csak a kengyelvashoz verődő karkötök csörrenése és pár csámpásan járó ló patkóinak egymáshoz ütődése Parabére még mindig toprenkedett.

— Kapitányom — szólalt meg egyszerre a melléje érkező segédútsz — az őrnagy kérdezte, hogy mire vársz Beaumont kikémlletésével?

— Larmejane, végly magadhoz hat embert és indulj a kényszerítő — rendelkezett Parabére, kissé röstelkedve, a miért illyen szorakoztatott végzi a szolgálattát.

— Ideje volt! — gondolta távozásban a főhadnagy.

Tíz perczre Parabérének sikerült magát elvonni az öt üldözö gondolatától. A sorok között levélgett, hangosan magyarázta a gyakorlat célját, kérdézköszökött az áltiztektől, gyakorlatokot küldött ki örportyázásra.

Beaumont-sur-Veslesbe megrögzött, személyesen állította fel a kisebb és nagyobb őrcsapatokat, az egyes őrcsapatokat. De a mikor mindezt elvégezte, a mikor visszatért a piac-

terre, akkor gépszerűen újra elolvasta az R. D. monogramos levelet.

Hirtelen egy gondolat támadt. Destignac hadnagy nagyon felkapott tartsa a Jockey-klubnak, ő talán ismeri a címet.

— Csinos címer, ugy-e? — mondta a hadnagynak, miközben megrögzött a porítotték.

— Ugy van kapitányom, az orosz korona nagyon szemrevaló.

— Oh, ez itt az orosz korona? . . . Orosz nő! Parabére előtt rögtön ott lebegett valami bájos teremtés, kékróka-kucsmával szerteomló szöke hajteggel . . . Suzanne emléke ugyan fölbuikkant olykor akadály gyantán. De mit! a kíváncsiság végre is nincs eltárvta. Egy kis kaland még nem mulhatatlanul szerelmesséked; és azzal még nem válik nagy bünyösé, ha igyekszik legalább látszólag megismerkedni ezzel az asszonnyal.

Különböben is, ha nem választ, ezzel súlyos illetlenségére fájuló közönységet mutat.

Erkölcsei költésessége volt másnapra levelet küldeni a Madeleine-térre.

Egyszerre a homlokára csapott. Dél már régen elmúlt. öt óra előtt aligha térnek vissza a táborba s akkor már késő volna elindítani a választ.

Berohat Beaumontba a községvárhoz. — Adjanak kérem úrszerkeket — mondta a jegyzőnek — hamar, hamar! — A jegyző rögtön elébe tette a legzsebb papírosát és Parabére lázasan írta: "Kedves ismeretlenem. Holnap este Párisban leszek a lakásomon, a Champs-Élysées-kén. Számítok rá, hogy találkozzunk pár szót; de kérve-kérem, vesse el az álarcot. Maxence."

Ebben a perczben Destignac egészen kipirultan belépett a jegyző irodába.

— Kapitányom, a gyalogság elhaladt, a kis erdőn át sompolygott el, de a tűzérseget még oldalt kaphatjuk. Csak hogy egy perczet sem szabad mulasztanunk.

— Gyűjtsé össze a legénységet, rögtön jöveők! — kiáltotta Parabére és sietve lezárta a levelet.

Hanem még meg kellett írni a címet, föl kellett ragasztani a bélyeget be kellett dobni a borítékot a postaküldőbe, újra lóra kellett kapni. Mindez sokat elvett a drága időből.

— És a mikor végre a kapitány sebes vágatással eljutott századával a Vesles partjára, éppen jókor érkezett, hogy még megpillantsa perfolhóbu burkolton a tüzérezred hátvédjének tisztjét, a mint ötven méternyi távban elnyargalt, gyonosan üdvözölve őt a kardjával.

A gyakorlat el volt hibázza. Visszatérőben az egész uton látni lehetett a lemenő nap rózsaszínű viláosságában Parabére kapitányt az ezredes mellett, a ki nagy taglejtésekkel beszélt, míg ő nem tudni minő fantasztikus okokkal igyekezett megmagya-

rálni minősíthetetlen viselkedését. Az ellenség szabadon elvonult . . . de a levél postára volt adva.

Másnap Parabére nem minden lelkiifurdalás nélkül indult el Párisba, a nélkül, hogy szokása szerint Suzanne-nak megtáviratozta volna érkezését. Egyébiránt minden a levélről fogtálál.

A pályaudvar nagyon szomorúnak tűnt fel előtte. Rendszerint, mikor a vonat berobogott, már messziről mosolygott rá egy édes arcz. Suzanne örömmel sugárzott, szinte futva érkezett és ott az egész világ szemlétára bátran a nyakába borult. Azután együtt távoztak a letégyönyözött ablaku fogaton és a hazaérkezésig ezer kérdést tettek, ezer csókot váltottak, ezer tervet kovácsoltak a Párisban időzés tartamára.

Ez este a kapitány egyedül ült be a kocsi-jába, sokat gondolta Suzanne-ra és kissé elégedetlenül önmagával.

Mikor a Champs-Élysées-kén a sállásra megrögzött, talált meghívásokat, két-három banális levelet, de egyetlen sort sem talált az ismeretlenről.

— Hát! istennek! — gondolta Parabére. — Nehezre esett, hogy ne menjek el Suzanne-t meglelelni.

— És igaz örömmel indult el a Murillo-utcai kis palotába. De azért, minden eshetőségre jónak vélte, hogy egyszóval készítsen elő magának, ha mégis hirt kapna Oroszországból. — Ni, te itt vagy! — kiáltott fel Suzanne. — Miért nem táviratoztad meg nekem a jöveteledet? —

— Jaj édes drágám, nyakig benne vagyok a negyedévi szemlével. Még az utolsó perczben sem tudtam, hogy elszabadultok-e, és félek, holnap már újra visszahívnak egy sürgönygyel. — Oh! — szólt Suzanne, a ki álmódó-zóvá vált. — Elmentek ebédelni a café Anglaisba, de ugy látszott, mintha kölcsönösen zavarná valami a két szerelmezt. Nem volt meg köztök se a szokott meghittség, se az odaadó gyöngédség. Parabére akarata ellen is feltűnően szorakozott volt. Beszélgetés közben minduntalan rajtakapta magát, hogy az ismeretlenre gondolt. Vajjon megkaptam-e az ő levelet? Miért nem választott? — Mi lett téged? — kérdezte hirtelen Suzanne és erősen a szemébe nézett. — Engem, semmi, édesem. Arra gondoltam, milyen kellemetlen volna, ha holnap vissza kellene térnem. Hanem mindenképen ellenére az este további folyamán, a jó borok segítségével, a jó kedv felülkerekedett az este jobban végződött, mint a hogy kezdődött.

